

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ЗАКОН

**За изменение и допълнение на Закона за гражданската
регистрация**

Обн. ДВ. бр.67 от 27 Юли 1999г., изм. ДВ. бр.28 от 23 Март 2001г., доп. ДВ. бр.37 от 13 Април 2001г., изм. ДВ. бр.54 от 31 Май 2002г., доп. ДВ. бр.63 от 15 Юли 2003г., изм. ДВ. бр.70 от 10 Август 2004г., изм. ДВ. бр.96 от 29 Октомври 2004г., изм. ДВ. бр.30 от 11 Април 2006г., изм. ДВ. бр.48 от 15 Юни 2007г., изм. ДВ. бр.59 от 20 Юли 2007г., изм. ДВ. бр.105 от 9 Декември 2008г., изм. ДВ. бр.6 от 23 Януари 2009г., изм. ДВ. бр.19 от 13 Март 2009г., изм. ДВ. бр.47 от 23 Юни 2009г., изм. ДВ. бр.74 от 15 Септември 2009г., изм. ДВ. бр.82 от 16 Октомври 2009г., изм. ДВ. бр.33 от 30 Април 2010г., изм. ДВ. бр.9 от 28 Януари 2011г., изм. ДВ. бр.39 от 20 Май 2011г.

В Закона за гражданската регистрация се правят следните изменения:

1. В чл. 45 се добавя нова алинея 5 със следното съдържание:

„(5) В случаите на заместваща бременност по чл. 73а от Семейния кодекс по т. 9 на ал. 1 се посочват данните на биологичните родители.”

Чл. 45 придобива следното съдържание:

„Чл. 45. (1) Актът за раждане съдържа:

1. място на съставяне на акта-област, община, населено място/район;
2. номер на акта и дата на съставяне;
3. номер на оригиналното удостоверение;
4. дата - ден, месец, година, час и минута на раждането;
5. място на раждане - област, община, населено място или държава, ако детето е родено извън територията на Република България;
6. име на новороденото;
7. ЕГН на детето (попълва се само за български граждани);
8. пол и гражданство;
9. данни за родителите - имена, дата на раждане, ЕГН, гражданство, постоянен адрес;
10. документ, удостоверяващ раждането;
11. обявител - имена, ЕГН, постоянен адрес;

12. длъжностно лице - имена, ЕГН и подпис;
13. бележки.

(2) Ако детето е родено мъртво, на мястото на "името на новороденото" се изписва "мъртво родено дете", като се вписва и причината за смъртта от медицинския документ.

(3) Преценката дали детето е родено живо или мъртво, или е налице аборт, се прави от компетентно медицинско лице.

(4) При аборт не се съставя акт за раждане.

(5) В случаите на заместващо майчинство по т. 9 на ал. 1 се посочват данните на биологичните родители.”

София, 29.07.2011 г.

Подпис на вносителя:

/Калина Крумова/

Мотиви

Данните от последното преброяване в България са повече от тревожни, а демографската криза, в която страната ни се намира, се задълбочава с всяка изминала година. Застаряването на населението, имиграцията на млади хора и повишаването на броя на семейства с репродуктивни проблеми предопределят драстично спадания брой български граждани. За целта е необходимо да бъдат намерени и умело използвани всички възможни инструменти за насърчаване на раждаемостта и в помощ на двойките, желаещи да станат родители.

По данни на СЗО в България партньорите с репродуктивни проблеми са 270 000. Информацията сочи, че в една трета от случаите стерилитетът се открива при мъжа, в друга една трета причините за безплодието са при жената, и в последната една трета - комбинация от фактори.

В страните от ЕС лечението на безплодието е държавна политика. МЗ, МТСП, МФ трябва да изградят дългосрочна стратегия за решаването на проблемите на стерилитета, така, както е в останалите страни от ЕС. В България, в която населението застарява и част от него имигрира, усилията трябва да се насочат към решаване на демографския проблем. Той може да бъде разрешен като се поеме грижа за огромния брой партньорски двойки, които искат да имат деца, но поради редица причини не могат да станат родители. Това трябва да се осъществи чрез целенасочена държавна политика, защото финансови средства за програмите ин-витро оплождане, за щастие вече има.

Такава необходима стъпка е узаконяването у нас на сурогатното майчинство, което в български вариант е по-приемливо да наричаме “заместващо”. Международният термин е познат още от 1985 г., когато Брюкселската декларация на световната медицинска асоциация поставя началото на правната регламентация на заместващото майчинство. Същата

година се приема и първият в света закон, уреждащ въпроси за сурогатното майчинство, а именно - Законът за споразуменията за сурогацията в Обединеното кралство на Великобритания и Северна Ирландия.

26 години по-късно, след дългогодишен опит на редица държави, доказана успеваемост и приложимост на заместващото майчинство, тази практика намери широко място в обществото и у нас. За първи път стотици семейства публично признаха, че сурогатството е факт, само че “на черно”, че практиката съществува, но извън рамките на закона, или че нуждаещите се прибягват до процедури в страни като Украйна, където сурогатството е легално и разрешено дори за чужденци.

За да направим България държава, където хората да не се срамуват или страхуват от репродуктивните си проблеми, където да могат да бъдат родители, да отгледат и възпитават децата си, е необходимо държавата да поеме отговорността за тях.

София, 29.07.2011 г.

Подпис на вносителя:

/Калина Крумова/